

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 1. april 2025

Sag BS-31709/2024-OLR
(3. afdeling)

Appellant, tidligere Sagsøger
(advokat Julian Rosencrone von Benzon)

mod

Advokatnævnet
(advokat Martin Simonsen)

Københavns Byret har den 22. maj 2024 afsagt dom i 1. instans (sag BS-2034/2022-KBH).

Landsdommerne Morten Christensen, Birgitte Grønberg Juul og Line Bjørklund har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellant, tidligere Sagsøger, har gentaget sin påstand for byretten om, at Advokatnævnets kendelser i sagerne 2021-1127, 2021-1128 og 2021-1188 ophæves. Appellant, tidligere Sagsøger har endvidere nedlagt påstand om, at advokatpålægget af 5. september 2023 ikke kunne gives over for Appellant, tidligere Sagsøger.

Indstævnte, Advokatnævnet, har påstået stadfæstelse af den indankede dom og har vedrørende påstanden om advokatpålæg under byretssagen påstået afvisning, subsidiært frifindelse.

Supplerende sagsfremstilling

Advokatsamfundets sekretariat anmodede ved brev af 22. februar 2021 til Appellants, tidligere Sagsøger og Person 1's advokater i anledning af tvisten i forbindelse med opløsningen af interessentskabet om, at der straks blev igangsat foranstaltninger, der sikrede, at klienternes interesser kunne varetages behørigt, og om underretning hurtigst muligt om, hvorvidt dette var sket. Sekretariatet påpegede i den forbindelse, at klientopdraget er personligt, og at advokater ikke kan aftale, at en klient overgår fra den ene advokat til den anden.

Appellants, tidligere Sagsøger advokat meddelte ved mail af 26. februar 2021, at han havde sendt klientorienteringen af 26. februar 2021 til Person 5 fra Advokatsamfundet.

Person 1 indklagede den 7. april 2021 Appellant, tidligere Sagsøger til Advokatnævnet for "klientfiskeri" (klagesagerne 2021-1127 og 2021-1128). Det er oplyst, at klagesag 2021-1128 udsprang af en momsstraffesag, hvor Person 1 var beskikket forsvarer for Person 6.

Endvidere klagede Person 1 den 13. april 2021 til Advokatnævnet over Appellants, tidligere Sagsøger tilbageholdelse af klientdata og sagsdokumenter (klagesag 2021-1188). Den 11. maj 2021 sendte Person 1 en opfølgende mail med reference til Advokatnævnets sagsnummer og henviste i mailen bl.a. til Vestre Landsrets kendelse af 10. maj 2021.

Af retsbog af 7. marts 2022 for Københavns Byret, fogedretten, fremgår bl.a., at Person 1 anmodede om udlevering af dokumenter og data i overensstemmelse med Vestre Landsrets kendelse af 10. maj 2021, og om at Appellant, tidligere Sagsøger i medfør af retsplejelovens § 497, stk. 2, blev taget i forvaring, indtil han gav oplysning om adgangen til de pågældende dokumenter i digitaliseret form. Fogedretten fandt efter bevisførelsen, bl.a. en it-teknisk rapport af 11. november 2021, at der var en vis sandsynlighed for, at dataene var slettet og dermed tabt. Fogedretten fandt det herefter ikke tilstrækkelig godtgjort eller sandsynliggjort, at Appellant, tidligere Sagsøger kunne afgive oplysninger om, hvor de i sagen omhandlede data kunne findes, og tog ikke anmodningen om forvaring til følge.

Forklaringer

Appellant, tidligere Sagsøger har forklaret bl.a., at Person 1 og han i vidt omfang håndterede hver deres sager i advokatfirmaet. Det var formentlig den 25. februar 2021, at han ringede til Person 6. Grunden var, at han havde bortvist Person 1 og havde ansvaret for klienterne i Advokatfirma I/S. Han sagde under samtalen muligvis, at sagen kunne håndteres i Advokatfirma I/S. Da Person 6

. oplyste, at Person 1 havde startet ny advokatvirksomhed, og at Person 6 ville fortsætte hos Person 1, svarede han: ”Fint, så afregner vi”. Han ringede den 22. februar 2021 til Person 3 på vegne af Advokatfirma I/S. Det var ikke en konfrontatorisk samtale. Han sagde, at Advokatfirma I/S kunne fortsætte med sagerne.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Appellant, tidligere Sagsøger har vedrørende klagesagerne 2021-1127 og 2021-1128 yderligere anført bl.a., at han efter pkt. 4.1 i interessentskabskontrakten for Advokatfirma I/S lovligt kunne kontakte klienterne. Han henvendte sig til interessentskabets klienter for at sikre, at disse ikke led retstap, efter at Person 1 var blevet bortvist. Henvendelsen den 26. februar 2021 blev fremsendt med Advokatnævnets viden og forhånds-godkendelse. Pkt. 4.2 i de nye advokatetiske regler omhandler alene en forbrugers valg af advokat i en konkret sag, og der er ikke i retsplejelovens § 126 hjemmel til at sanktionere en henvendelse til en erhvervsdrivende vedrørende valg af advokat. Da Person 3 var direktør for erhvervsvirksomheden Virksomhed A/S, var henvendelsen til ham ikke i strid med retsplejelovens § 126.

Vedrørende klagesagen 2021-1188 har Appellant, tidligere Sagsøger yderligere anført bl.a., at Advokatnævnet ikke kunne tage Person 1's klage under påkendelse, da denne vedrørte efterlevelse af en kendelse afsagt i fremtiden. Person 1 indgav således klagen den 13. april 2021, efter at fogedretten den 19. marts 2021 havde nægtet at fremme en anmodning fra Person 1 om, at han blev sat i besiddelse af de omtvistede dokumenter, og før landsretten den 10. maj 2021 traf afgørelse i sagen. Endvidere kan Appellant, tidligere Sagsøger ikke dømmes for ikke at efterkomme en afgørelse, der er umulig at efterkomme, og fogedretten har den 7. marts 2022 fastslået, at det ikke er tilstrækkelig godtgjort eller sandsynliggjort, at Appellant, tidligere Sagsøger kan afgive oplysninger om, hvor de i sagen omhandlede data kan findes.

De af Advokatnævnet pålagte bøder strider mod principperne om proportionalitet og forbuddet mod skøn under regel.

Vedrørende advokatpålægget for byretten har Appellant, tidligere Sagsøger anført, at bestemmelsen i retsplejelovens § 259, stk. 2, hvorefter et advokatpålæg ikke kan indbringes for højere ret, ikke er til hinder for, at landsretten kan prøve hjemmelsgrundlaget, jf. U.2020.1094.Ø. Der er ikke hjemmel til at meddele en advokat et advokatpålæg.

Advokatnævnet har heroverfor anført navnlig, at Advokatnævnet ikke har godkendt Appellants, tidligere Sagsøger henvendelser til Person 1's klienter og heller ikke har kompetence hertil. Person 5, der da var sekretariatschef i Advokatrådets sekretariat, har heller ikke godkendt brevet, og en sådan godkendelse ville i givet fald ikke fritage Appellant, tidligere Sagsøger for ansvar.

Advokatnævnet har vedrørende påstanden om advokatpålæg anført, at en afgørelse om advokatpålæg er inappellabel, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2, 2. pkt. Det bestrides, at der ikke er hjemmel til at meddele en advokatpålæg, og der er adskillige fortilfælde for, at advokater er meddelt advokatpålæg, herunder i Advokatnævnets retssager.

Landsrettens begrundelse og resultat

Vedrørende påstanden om advokatpålæg:

Appellant, tidligere Sagsøger har vedrørende det i byretten meddelte advokatpålæg gjort gældende, at advokatpålægget er givet med urette, da der i retsplejelovens § 259, stk. 2, ikke er hjemmel til at give en advokatpålæg. Landsretten kan ikke give Appellant, tidligere Sagsøger medhold i dette synspunkt og frifinder derfor Advokatnævnet for denne påstand.

Vedrørende Advokatnævnets kendelser i sagerne 2021-1127 og 2021-1128:

Efter at Person 1 havde meddelt Appellant, tidligere Sagsøger, at han ikke ønskede at fortsætte samarbejdet, henvendte Appellant, tidligere Sagsøger sig bl.a. ved brev af 26. februar 2021 uopfordret til Person 1's klienter Person 3 fra Virksomhed A/S og Person 6 og tilbød sin bistand som advokat, hvilket fremgår entydigt af brevet, herunder sætningerne ”Hvis du ønsker mig som din advokat ... ” og ”..., som måtte være forbundet med at Appellant, tidligere Sagsøger overtager sagen ”. Det må efter brevets ordlyd således lægges til grund, at Appellant, tidligere Sagsøger herved forsøgte at få Person 1's klienter til at skifte til Appellant, tidligere Sagsøger.

Advokatopdraget er personligt, og advokater kan ikke aftale, at klienter overgår fra den ene til den anden. Landsretten finder herefter ikke, at henvendelserne var berettiget i henhold til interessentskabskontrakten i Advokatfirma I/S, eller at Appellant, tidligere Sagsøger ved henvendelserne varetog berettigede hensyn til Person 3 og Person 6's interesser.

Sådanne henvendelser er i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, uanset om der er tale erhvervsdrivende. Det af Appellant, tidligere Sagsøger anførte om ændringen i 2022 af de advokatetiske regler pkt. 4.2 (rettelig

artikel 4, stk. 2) vedrørende uopfordrede henvendelser til forbrugere kan derfor ikke føre til et andet resultat.

Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at Appellants, tidligere Sagsøger advokat tillige sendte henvendelsen til Advokatsamfundets fagchef Person 5, muligt som opfølgning på sekretariatets brev af 22. februar 2021.

Vedrørende Advokatnævnets kendelse i sagen 2021-1188:

Vestre Landsret pålagde ved kendelse af 10. maj 2021 Appellant, tidligere Sagsøger at sætte Person 1 i besiddelse af dokumenter i digitalise-ret form samt data vedrørende angivne journalnumre og klienter, som Appellant, tidligere Sagsøger var i besiddelse af eller havde adgang til.

Appellant, tidligere Sagsøger indsatte ikke Person 1 i det pågældende materiale, og landsretten finder det som Advokatnævnet godt-gjort, at Appellant, tidligere Sagsøger ikke har efterlevet Vestre Landsrets kendelse af 10. maj 2021. Det kan ikke føre til et andet resultat, at fogedretten den 7. marts 2022 afslog at tage Appellant, tidligere Sagsøger i forvaring under henvisning til, at der var en vis sandsynlighed for, at dataene var slettet og dermed tabt. Landsretten bemærker herved, at det fremgår af sagens oplysninger om forløbet af Københavns Byrets fogedrets retsmøde den 18. juni 2021, som er delvist gengivet i Advokatnævnets kendelse, at Appellant, tidligere Sagsøger over for Vestre Landsret havde påberåbt sig tilbageholdsret i de omhandlede data m.v., hvorfor det må antages, at han i hvert fald på tidspunktet for Vestre Landsrets kendelse havde adgang dertil.

Landsretten tiltræder herefter og af de grunde, som byretten i øvrigt har anført, at Appellant, tidligere Sagsøger herved har overtrådt retsplejelovens § 126, stk. 1, om god advokatskik, og at der foreligger skærpende omstændigheder.

Appellants, tidligere Sagsøger indsigelse om, at klagen over den uberettigede tilbageholdelse i første række blev indgivet, før Person 1's besiddelseskrav var fastslået ved Vestre Landsrets kendelse, kan ikke føre til et andet resultat.

Landsretten finder ikke grundlag for at ændre de udmålte sanktioner.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

THI KENDES FOR RET:

Advokatnævnet frifindes for Appellants, tidligere Sagsøger påstand vedrørende advokatpålæg.

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Appellant, tidligere Sagsøger inden 14 dage betale 20.000 kr. til Advokatnævnet. Beløbet forrentes efter rente-lovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 01-04-2025 kl. 10:00

Modtagere: Appellant, tidligere Sagsøger, Indstævnte Advokatnævnet